

Arrest

nr. 238 957 van 24 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 21 november 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 september 2019 waarbij het BIVR verkregen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet langer wordt verlengd.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 november 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Congolese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 20 november 1970.

Op 7 juni 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 26 september 2017 wordt voormelde aanvraag gegrond verklaard. De verwerende partij geeft aan de burgemeester van Antwerpen de opdracht om de verzoekende partij in het bezit te stellen van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (hierna: BIVR). De verzoekende partij wordt tot een tijdelijk verblijf van twaalf maanden gemachtigd.

Op 30 januari 2019 vraagt de verzoekende partij de verlenging aan van haar machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 18 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister bevoegd voor asiel en migratie de beslissing waarbij het BIVR verkregen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet langer wordt verlengd. Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 9 september 2019 met nummer 225 887 vernietigt de Raad de beslissing van 18 februari 2019.

Op 25 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing waarbij het BIVR verkregen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet langer wordt verlengd. Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“[N.R.S.] R.R.Nr: [...]

Geboren te Kinshasa op 20/11/1970

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Adres: [...]

Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 30/01/2019 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, deel ik u mee dat, overeenkomstig artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) en art. 13 §3,2° van de wet van 15 december 1980, aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten werd ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 07/06/2017. Dat dit verzoek door onze diensten op 26/09/2017 gegrond werd verklaard waarna men in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden:

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur (zie gesloten omslag, verslag dd. 23/09/2019), zij concludeerde dat de medische elementen die aangehaald werden door betrokkene niet weerhouden kunnen worden.

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkene dient door uw diensten te worden ingehouden en betrokkene dient afgevoerd te worden uit het Vreemdelingenregister wegens verlies verblijfsrecht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De middelen

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.1.1. Standpunt van de verzoekende partij

De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

" 1.

Ten eerste is het duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en niet afdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Het medisch probleem is levensbedreigend (Hepatitis B en Cardiologische aandoening) wanneer er geen adequate behandeling voor deze aandoening bestaat in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf van de betrokken vreemdeling.

De arts-attaché is dus niet nagegaan of de medische elementen die verzoekster heeft aangehaald een reëel risico inhouden op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst en men er blijkbaar vanuit gaat dat de behandeling in België succesvol is geweest. Zij tracht te motiveren dat deze behandeling volledig succesvol is gegaan (althans verondersteld zij dit).

Verwerende partij beperkt zich ertoe om in haar beslissing enkel te verwijzen naar hetgeen de arts-adviseur heeft uiteengezet. Deze laatste meent dat de medische situatie van verzoeker zo danig gewijzigd dat er geen verblijfsvergunning meer nodig.

De ziekteaandoening van verzoeker is van levenslange aard en dient adequaat opgevolgd te worden door de behandelende arts. Indien de behandeling stopgezet zou worden, kan verzoeker doodgaan.

Verwerende partij heeft geen onderzoek gedaan naar de ziekteaandoening van verzoeker en de arts-adviseur verwijst (na herevaluatie) enkel naar het gegeven dat uit de thans voor de hand liggende medische stukken blijkt dat de gezondheidstoestand van succesvol gewijzigd is en er geen redenen zijn om er anders over te oordelen.

Verzoeker kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van zijn verzoek tot regularisatie, aangezien de aandoeningen waaraan hij lijdt nog steeds van die aard zijn dat een aangepaste behandeling en opvolging noodzakelijk is en terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9ter §1 van de Vreemdelingenwet ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoeker niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren, ten einde het verblijf van verzoeker te verlengen ten einde hem toe te laten zijn medische situatie verder op te volgen met bijstand van de mutualiteit.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen. (Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is. (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13mei1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gratuité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is of blijkt dat de aanwezige medische zorgverstrekking aanwezig is maar onbetaalbaar, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is. In casu stelt verwerende partij zelf vast dat er geen georganiseerde Staatsinstantie is, die voor bijstand en/of hul kan zorgen, maar dat alle kosten zelf door de privé-persoon dienen gedragen te worden, hetgeen voor verzoeker onbetaalbaar is.

Verzoeker stelt echter wel vast dat verwerende partij het spel niet op een eerlijke wijze speelt.

Verzoeker stelt vast dat artikel 9ter §1 bestaat uit twee delen:

- lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling
- wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Verzoeker vraagt zich af of verwerende partij tevens onderzocht heeft of er een adequate behandeling mogelijk is in zijn land van herkomst.

Blijkbaar maakt de Dienst Vreemdelingenzaken zich er gemakkelijk vanaf door enkel te stellen dat de medische toestand van verzoeker positief veranderd is en dat de cardiologische aandoening niet van die aard is dat deze levensbedreigend kan beschouwd worden en dus kan opgevolgd worden in zijn land van herkomst, en tegelijkertijd stelt dat het voor het gewone individu de medische kosten allemaal zelf moeten betalen aangezien er geen door de Staat georganiseerde instantie bestaat om de bewoners bij te staan. Men kan niet koud en warm blazen tegelijk.

De vraag die verzoeker zich stelt is 'waarom' zijn ziekte geen aandoening is die een reëel risico inhoudt voor zijn leven indien deze niet adequaat behandeld wordt. Immers, zijn initiële aanvraag werd ontvankelijk en gegrond verklaard, en thans verzoekt hij de verlenging zijn verblijf om zijn ziekte verder te kunnen blijven opvolgen en behandelen.

In het initieel verzoekschrift en het bijgebrachte medisch verslag van 2019 attest staat duidelijk de ernst van de aandoening vermeld.

Ook een blik op de gesloten omslag alwaar 'het waarom' zou moeten worden verhuld brengt geen verheldering.

Verzoeker stelt aldus terecht vast dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens kan vaststellen dat er aan de materiële motiveringsplicht niet is voldaan.

De motieven, zijnde het waarom, dienen in de beslissing te worden veruitwendigd.

Verzoeker heeft medische attesten voorgelegd en wenste nog medische attest voor te leggen na de beoordeling door de Raad van zijn dossier (lees: arrest van de Raad).

Doch enkel weigeringsmotieven dat de bijgebrachte elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot verlenging van zijn bekomen tijdelijke machtiging tot verblijf in het Rijk, kan de toets met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering niet doorstaan.

Deze uiterst beperkte motivering druist in met wat hoger werd gesteld, namelijk dat de motivering van een beslissing evenredig moet zijn met het belang ervan. In casu heeft deze beslissing voor verzoeker zeer verstreckende gevolgen daar deze oordeelt over het verblijf van verzoeker en hem de toegang tot de Belgische medische zorg ontnemt en hem in een precare situatie duwt.

Deze uiterst summiere motivering van DVZ staat dan ook in contrast met het belang van de beslissing voor verzoeker. Dat deze motivering gebaseerd is op het advies van de adviserende geneesheer, die quasi op identiek dezelfde wijze gemotiveerd is als het eerder advies van februari 2019.

Bovendien is het zo dat wanneer een bestuur een discretionaire bevoegdheid heeft in het nemen van beslissingen, deze uitgebreider gemotiveerd dienen te worden.

Gezien verzoeker de motieven niet begrijpen die dienst vreemdelingen aanvoert of deze motieven niet als afdoende kunnen worden aangenomen, en hen aldus niet in staat stellen te begrijpen op welke feitelijke gegevens de bestreden beslissing haar steun vindt, is er derhalve NIET voldaan aan de motiveringsplicht, zeker wanneer thans blijkt dat identiek dezelfde motivering (gebaseerd op identiek hetzelfde medisch advies van de geneesheer-adviseur van verwerende partij).

Een rechtshandeling die niet voldoet aan de motiveringsplicht zoals vermeld in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen maakt deze handeling nietig gezien dit een schending is van een substantiële vormvereiste.

Het middel is derhalve ernstig.

Verzoeker heeft hierboven al gesteld dat de dienst vreemdelingenzaken het spel niet ernstig en eerlijk speelt.

Stel dat verzoekende partij dit (de motivering van verwerende partij) nog zou kunnen volgen - quod non - dan gaat artikel 9ter §1 van de Vreemdelingenwet nog verder. Er dient echter ook nog gekeken te worden of er wel een mogelijkheid is tot behandeling in het land van herkomst van verzoekende partij.

Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing eigenlijk vaststelt dat de mogelijkheid tot effectieve behandeling in het land van herkomst niet bestaat en voor zover deze bestaat is deze onbetaalbaar voor het privé-individu.

Niettemin is het duidelijk dat de behandeling die verzoeker dient te volgen, o.a. medicatie en opvolging, problematisch is in Congo gezien hij niet de financiële middelen heeft.

Bovendien is er sprake van een vereiste van continuïteit in de zorgverstrekking en voortdurende aanwezigheid van familie.

Een regelmatige opvolging door een specialist, alsook de aanwezigheid en zorg van familieleden zullen positieve effecten hebben op haar gezondheidstoestand daar familiale ondersteuning noodzakelijk is voor zijn welzijn.

Een terugkeer naar het thuisland en bijgevolg de stopzetting van de behandeling zou verzoeker zijn leven kunnen kosten.

Verzoeker heeft nood aan een goede, stipte en accurate medische begeleiding en opvolging. Zijn gezondheidstoestand is volledig afhankelijk van de medische behandelingen en ondersteuning die hij in België verkrijgt alsmede de familiale zorgen die hij hier krijgt.

Hij beschikt niet over de financiële middelen voor een behandeling in Congo. In zijn land van herkomst kan niemand hem bijstaan tijdens de behandelingen en opvolgingen.

In België heeft hij vrienden en familie die hem eventueel financieel kunnen steunen.

Er dient rekening gehouden te worden met het feit dat de medische behandeling in België niet voldoende is om de gezondheidstoestand van verzoeker te verbeteren. Het is aangetoond dat de medicijnen en het sociaal systeem in Congo niet aangepast zijn om te voorzien in de noodzakelijke en adequate behandeling voor gezondheidszorgen van verzoeker.

Niettemin stelt artikel 9 §1 1 juncto §4 van de Vreemdelingenwet dat ook de toegang tot de medicatie dient te worden nagegaan.

Indien verzoeker niet aan de nodige medicijnen kan geraken, wat duidelijk blijkt uit het onderzoek van de arts-attaché, dan lijdt verzoeker uiteraard wel aan een aandoening die levensbedreigend is, zoals vermeld in artikel 9ter § 1.

Op heden, hier ten lande, is de aandoening niet (meer) levensbedreigend gezien verzoeker toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen en hier wordt opgevolgd. Doch de vraag stelt zich of hij deze toegang heeft in zijn thuisland. Zoals hierboven beschreven is dit niet aan de orde.

De beschikbaarheid van de medische zorgen in het land van herkomst is niet reëel en onzeker nu hij immers financieel niet toegankelijk voor verzoeker.

De dienst vreemdelingenzaken dient eveneens te motiveren indien zij de aanvraag tot verlenging wenst af te wijzen of verzoeker een levensbedreigende aandoening heeft of niet, en of dit op heden verband houdt met het feit of hij hier ten lande toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen.

De dienst vreemdelingenzaken heeft het nagelaten om ook maar op enige wijze na te gaan of er een toegang bestaat in het land van herkomst van verzoeker tot de nodige medicijnen en indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst, alwaar de vereiste continuïteit in de zorgverstrekking in duigen valt, alwaar er geen toegang is tot medicijnen, zijn aandoening niet als levensbedreigend zal worden beschouwd en bovendien geen familielid is die zijn zorgen op zich wil nemen.

Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in samenlezing met artikel 62 Vw heeft tot doel dat de bestuurde, zelfs als de beslissing niet wordt aangevochten, hem in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat er kan worden beoordeeld of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 2 en 3 van de voormelde wet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overweging op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de beslissing.

Gezien er geen enkele afdoende motivering is omtrent de toegang tot de gezondheidszorg staat deze summiere motivering niet evenredig met het belang ervan. Het is des te opvallender dat quasi een identieke motivering in de bestreden beslissing werd gehanteerd door verwerende partij en dit op basis van een quasi identiek advies van de geneesheer-adviseur van de eerdere weigering.

Het lijkt erop dat verwerende partij op een quasi automatische wijze een weigeringsbeslissing heeft genomen zodat in concreto de medische situatie te herevalueren aan de hand van stukken en/of bescheiden die bij verzoeker zou worden opgevraagd. Immers, in casu werd zijn recht om gehoord te worden geschaad, daar na de vernietigingsbeslissing van de Raad in september 2019, verwerende partij alvorens een nieuwe beslissing te nemen, op zijn minst verzoeker de mogelijkheid heeft om bijkomende stukken en / of bescheiden bij te brengen, ten einde het dossier – rekening houdend met het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel – met volledige kennis van zaken een in concreto-beoordeling te kunnen maken.

Deze beslissing heeft voor verzoeker wel heel verstrekkende gevolgen gezien hun verblijf ervan afhangt.

Ook hier is het middel derhalve gegrond en is niet voldaan aan de nodige motiveringsplicht.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Bovendien kan er vastgesteld worden dat de verwerende partij duidelijk aan haar verplichtingen van goed bestuur, voorzichtigheid en zorgvuldigheid heeft verzaakt omdat zij geen rekening heeft gehouden met het feit dat het opvolgen met de juiste medicijnen met het oog op het verbeteren van de fysieke gezondheid niet efficiënt kan gebeuren in het land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM verbiedt om iemand te onderwerpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst, dient te worden toegelaten tot verblijf.

Beschikbaarheid van knowhow en van moderne medicijnen is één zaak, de werklust van de verstrekkers van de geneeskundige zorgen en de toegang tot gratis gezondheidszorg zijn een andere zaak. En op dit laatste punt dient op basis van de voorliggende documentatie te worden gevreesd dat verzoeker in de kou zal blijven staan in zijn land van herkomst.

De bestreden beslissing gaat bovendien niet in op het risico van een onderbreking van de medische behandeling door een vertrouwensarts in België. De vertrouwensrelaties die verzoeker heeft opgebouwd met zijn arts(en) en therapeut(en) mogen onder geen beding worden onderbroken gezien de ernst van de aandoening.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R W, 1984-85, 946, LAMBRECHTS, W Geschillen van bestuur, 43).

Het afwijzen van een aanvraagverlenging 9ter Vw. is in casu strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling.

Dit omdat de aanvrager de bescherming inroept wegens zijn gezondheid.

Terwijl reden tot afwijzen van het verzoek tot regularisatie inzake gegrondheid niet opgelegd is volgens de wet.

Dat in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker conform artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 de verlenging van het verblijf werd geweigerd zonder afdoende motivatie, het afwijzen van de aanvraagverlenging om medische redenen een vernederende behandeling uitmaakt.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Het afwijzen van een verzoek van een vreemdeling wiens aanvraag conform artikel 9ter Vw. kan mogelijk een schending inhouden van artikel 3 EVRM.

Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM.

Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerster gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Dat de bevoegdheid in deze zaak niet zorgvuldig werd gehanteerd.

Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat in elk geval door verwerende partij een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoeker aangehaalde elementen ter ondersteuning van de verlenging van zijn tijdelijk verblijf, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is medische verzorging te genieten in Congo, wanneer deze geen rekening hield met de medische problematiek, en in het land van herkomst en de andere argumenten.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. Standpunt van de verwerende partij

De verwerende partij repliceert als volgt op het enig middel van de verzoekende partij:

"Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van art. 62 Verblijfswet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verwerende partij vooreerst gelden dat de verzoekende partij dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980, om in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling.

Artikel 9ter §1 bepaalt als volgt:

" De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoon overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur de voorgelegde stukken aan een uitvoerig en degelijk onderzoek heeft onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat er vanuit medische standpunt op heden en aan de hand van de voorgelegde stukken tot de datum van het advies van de betrokken arts, er niet met zekerheid kan worden afgeleid dat er nog een ziekte aanwezig is, laat staan dat het bewijs geleverd wordt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Het loutere feit dat de verzoekende partij medische attesten heeft voorgelegd, waaruit de verzoekende partij zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter van de wet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-adviseur een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die de verzoekende partij heeft voorgelegd.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar R.D.Congo, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Verweerder laat dienaangaande nog gelden dat uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat werd vastgesteld dat er in hoofde van de verzoekende partij geen contra-indicatie is om te reizen.

“De Raad wijst erop dat het feit dat een behandeling moeilijk toegankelijk is omwille van logistieke, praktische of geografische redenen op zich geen doorslaggevende elementen zijn in de beoordeling van het EHRM. (Zie EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing))

2.13. Waar verzoekers betogen dat ze omwille van hun etnische achtergrond gediscrimineerd worden, stelt de Raad vast dat verzoekers hieromtrent geen begin van bewijs brengen (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

De verzoekers tonen niet met concrete elementen aan dat ze omwille van hun Tsjetsjeens origine geen toegang zouden hebben tot de medische zorgen en medicatie noodzakelijk voor de specifieke aandoening van eerste verzoekster.

In het advies wordt daarenboven gemotiveerd dat de Russische overheid aan alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering garandeert, wat wordt gebaseerd op het IOM Country Fact Sheets, Russian Federation van 2011, hetgeen steun vindt in het administratief dossier.

Verzoekers slagen er dan ook niet in om met hun algemeen betoog de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.” (R.v.V. nr. 100 349 van 2 april 2013)

De verzoekende partij haar kritiek kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Uit de wettekst van art. 9ter §1 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 en uit de toelichting in de voorbereidende werken, blijkt onbetwistbaar dat de beoordeling van de door de vreemdeling voorgelegde medische attesten toekomt aan de arts-adviseur, die volledig vrij wordt gelaten:

in zijn beoordeling / appreciatie van de medische elementen (waarbij de eed van Hippocrates geldt),

in zijn beoordeling of hij aan de hand van de voorgelegde gegevens een advies kan verschaffen aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hetgeen ook blijkt uit het gebruik van het begrip ‘kan bijkomend advies inwinnen’, ‘indien hij dat noodzakelijk acht’).

De verzoekende partij kan derhalve niet dienstig voorhouden dat de arts-adviseur haar persoonlijk diende te onderzoeken, terwijl evenmin kan worden voorgehouden dat de artsadviseur bijkomende informatie nopens de gezondheidstoestand van de verzoekende partij diende in te winnen, gelet op het feit dat op de verzoekende partij zelf de verplichting rust zich in de procedure te bekwamen en alle nuttige stukken over te maken.

“Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren.” (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

Zie in die zin:

“Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet dat de aanvrager zelf bij zijn aanvraag alle nuttige inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte en de mogelijkheid en toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst. Dit brengt ook met zich mee dat de verzoekende partijen, indien zij in de loop van de procedure over recentere medische attesten zouden beschikken, zij deze dienen over te maken aan de verwerende partij zodat deze er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening mee kan en dient te houden. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet weliswaar dat het bestuur bijkomende inlichtingen kan vragen, maar in de bewoordingen van dit artikel kan geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen worden gelezen. Weliswaar is het tijdsverloop tussen de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en het nemen van de bestreden beslissing niet aan de verzoekende partijen te wijten, doch artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet niet dat het bestuur een aanvraag die overeenkomstig deze wetsbepaling

wordt ingediend, moet onderbouwen. Deze verplichting berust bij de aanvragers zelf. Het komt bijgevolg aan de verzoekende partijen zelf toe om hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd, te onderbouwen met bewijskrachtige stukken, en niet aan het bestuur.” (R.v.V. nr. 90 755 van 30 oktober 2012)

Terwijl de verzoekende partij niet dienstig kan betwisten dat ze in het kader van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de redelijke mogelijkheid heeft gehad om alle relevante informatie op nuttige wijze voor te leggen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen.” (R.v.St. nr. 95.805 van 23 mei 2001)

De ambtenaar-geneesheer heeft het medisch dossier van betrokkene grondig onderzocht, maar komt tot de conclusie dat hij niet langer in aanmerking komt om gemachtigd te worden tot verblijf om medische redenen.

In het advies van 23.09.2019 werd als volgt geoordeeld over de ‘actuele aandoening(en) en behandeling’: “[...].”

De conclusie van arts-adviseur [C.B.] is dan ook duidelijk: “[...].”

De verzoekende partij haar beschouwingen falen in feite en in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

De gemachtigde handelde na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Verzoekende partij toont geenszins aan dat de gemachtigde een onredelijke of onzorgvuldige beslissing zou hebben genomen en de bestreden beslissing door onwettigheid zou zijn aangetast.

De aangevoerde middelen kunnen niet worden aangenomen.”

2.2. Beoordeling van het enig middel

2.2.1. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft *in casu* duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 9ter en 13 van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot verblijf geweigerd omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig gewijzigd zijn dat de machtiging niet langer nodig is. Er wordt verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer d.d. 23 september 2019 om te stellen dat het niet langer blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de verzoekende partij gewoonlijk verblijft. De conclusie is dat er geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar Congo (DRC) een inbreuk uitmaakt op de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2004/83/EG) of op artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het advies van de ambtenaar-geneesheer is aan de verzoekende partij ter kennis gebracht samen met de bestreden beslissing. Dit verslag maakt integraal deel uit van de bestreden beslissing. De motivering in het verslag moet dus eveneens voldoen aan de motiveringsplicht, die op de bestuurshandelingen rust.

De ambtenaar-geneesheer bracht op 23 september 2019 volgend advies uit met betrekking tot de verzoekende partij:

"Na samenleggen van de medische attesten van de huidige aanvraag en de eerste aanvraag kunnen we het volgende besluiten:

- Het betreft hier een man van heden 48 jaar afkomstig uit de Democratische republiek van Congo.*
- De diagnose van chronische hepatitis C werd gesteld en de indicatie tot behandeling werd gesteld. Het doel van deze behandeling is de eradicatie van het virus in het bloed.*
- Het betreft hier een zeer dure behandeling en betrokkene was akkoord om mee te doen aan een studie waardoor hij de behandeling gratis kreeg. Deze behandeling met opvolging duurt 42 weken zoals verduidelijkt in de eerste aanvraag.*
- De juiste data van de behandeling zijn niet in ons bezit maar voortgaand op het SMG kunnen we veronderstellen dat deze behandeling startte kort na 8-3-2017*
- Heden zijn de vooropgestelde 42 weken ruim verlopen*
- De huidige rapportering vermeldt alleen dat betrokkene deel nam aan een studie*
- Gezien er geen nieuwe medische informatie verstrekt wordt door Dr. Bourgeois kunnen we besluiten dat de therapie afgerond is met succes en er geen verdere opvolging en medische behandeling meer nodig is. Deze evolutie is conform de uitgebreide literatuur betreffende de huidige behandeling van hepatitis C.*
- Een éénmalige periode van tachycardie werd vastgesteld zonder vermelden van onderliggende cardiologische oorzaak. Bisopropol werd opgestart. Er werden geen recidieven, noch speciale behandeling vermeld in het laatste jaar.*

We kunnen dus besluiten dat de medische aandoening waarvoor de verblijfsvergunning werd afgeleverd niet meer bestaat vermits de behandeling succesvol was zoals vermeld op het SMG.

Het cardiologisch incident is een nieuw feit, en wordt als een nieuwe aanvraag behandeld. We besluiten dat betrokkene 1 maal een periode (heden meer dan een jaar geleden) van snelle hartslag gehad heeft, zonder vermelding van onderliggende cardiologische oorzaak en zonder recidief. Small QRS complex is een regelmatige hartslag van meer dan 100. Een behandeling met een bètablokker om de hartslag te vertragen werd ingesteld met gunstig resultaat.

We kunnen dus besluiten dat deze aandoening niet ernstig is en goed beantwoord aan de therapie. Heden is er geen bewijs van nood aan opvolging.

Gezien de behandeling met Bisprolol werd een onderzoek naar beschikbaarheid en toegankelijkheid voor eventuele opvolging gedaan.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

[...]

Uit het voorgelegde medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op een zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland.

De hepatitis heeft geen zorg meer nodig. De opvolging voor de ritmestoornissen is verzekerd vermits de medische zorg en de medicatie verzekerd is qua beschikbaarheid en toegankelijkheid zoals aangetoond.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

De betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens art.9 van het KB van 17 mei 2007 omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd."

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van een advies van de ambtenaar-geneesheer dat bijna identiek is aan een eerder advies van de ambtenaar-geneesheer dat vernietigd werd door de Raad. Zij is van oordeel dat een dergelijk stereotiepe motivering niet afdoende is en dat het advies, omwille van de gelijkenissen met een eerder advies, opnieuw vernietigd dient te worden.

Uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag van de verzoekende partij om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 26 september 2017 gegrond werd verklaard en dat zij in het bezit werd gesteld van een BIVR voor een tijdelijk verblijf van twaalf maanden.

Op 30 januari 2019 vroeg de verzoekende partij de verlenging aan van haar machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, maar deze werd een eerste maal geweigerd op 18 februari 2019. Bij arrest van 9 september 2019 met nummer 225 887 vernietigde de Raad de beslissing van 18 februari 2019 omdat de ambtenaar-geneesheer niet was ingegaan op de cardiologische aandoening van de verzoekende partij.

In het huidige advies van 23 september 2019 is de ambtenaar-geneesheer echter duidelijk ingegaan op beide aandoeningen, namelijk hepatitis C, waarvoor de machtiging in 2017 werd afgegeven, en de meer recente cardiologische aandoening. De verzoekende partij kan aldus niet voorhouden dat de verlenging van het BIVR werd geweigerd op basis van een bijna identiek advies van de ambtenaar-geneesheer, dat opnieuw vernietigd dient te worden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijekte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Er dient ook op gewezen te worden dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.2. Waar de verzoekende partij de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing bekritiseert, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht vergt in de huidige procedure ook onderzoek naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld en daar de verzoekende partij ook de schending van deze bepaling aanvoert.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen [...]"

Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgt dat de beoordeling van het vermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar de aanvrager verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij, op basis van artikel 13 van de Vreemdelingenwet en artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gemachtigd is om na te gaan of de verzoekende partij, voor wie medische elementen werden voorgelegd, nog steeds voldoet aan de bijzondere omstandigheden op basis waarvan voordien een machtiging tot voorlopig verblijf werd toegekend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In het bijzonder is het de verwerende partij toegestaan om na te gaan of de omstandigheden op basis waarvan de machtiging tot voorlopig verblijf werd verleend nog steeds bestaan of niet dermate ingrijpend zijn gewijzigd zodat een machtiging nog steeds nodig is.

Artikel 9 van voormeld koninklijk besluit van 17 mei 2007 luidt als volgt:

"De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben."

Artikel 13, §3, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

(...;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

(...)."

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat zij lijdt aan levensbedreigende aandoeningen wanneer deze niet adequaat behandeld worden. Zij stelt dat haar aandoening van levenslange aard is en adequaat opgevolgd dient te worden door de behandelende arts. Indien de behandeling stopgezet zou worden, stelt de verzoekende partij, dat zij dood zou gaan. Zij is van oordeel dat de ambtenaar-geneesheer geen afdoende onderzoek heeft gevoerd.

Uit het voorgelegd advies van 23 september 2019 blijkt dat de ambtenaar-geneesheer twee aandoeningen heeft onderzocht, namelijk hepatitis C en tachycardie. Hij baseert zich hiervoor op de medische stukken die de verzoekende partij heeft neergelegd in het kader van haar aanvraag om een verlenging van het BIVR, namelijk een attest van dokter B. aangaande een opvolging van de verzoekende partij in het kader van een studie voor de antivirale behandeling van hepatitis C en een standaard medisch getuigschrift van 30 januari 2019, opgesteld door dokter B. De verzoekende partij betwist niet dat dit de enige medische stukken zijn die zij heeft voorgelegd.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in 2017 een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden kreeg op grond van hepatitis C en het feit dat zij in België gratis kon deelnemen aan een studie. Bijgevolg dient de ambtenaar-geneesheer *in casu* na te gaan of de verzoekende partij nog steeds voldoet aan de bijzondere omstandigheden op basis waarvan de machtiging tot voorlopig verblijf werd toegekend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hierbij dient de ambtenaar-geneesheer na te gaan of de omstandigheden op basis waarvan de machtiging tot voorlopig verblijf werd verleend nog steeds bestaan of niet dermate ingrijpend zijn gewijzigd zodat een machtiging nog steeds nodig is. In zijn advies stelt de ambtenaar-geneesheer dat de verzoekende partij werd gediagnosticeerd met chronische hepatitis C en dat er een behandeling werd ingesteld. Het doel van deze behandeling was de eradicatie van het hepatitis C virus in het bloed. In het standaard medisch getuigschrift van 8 maart 2017 werd gesteld dat deze behandeling 48 weken zou duren. De ambtenaar-geneesheer stelt vast dat ondertussen de vooropgestelde 48 weken lang verlopen zijn en dat uit de recente stukken blijkt dat de verzoekende partij deel heeft genomen aan de studie en dat de behandeling succesvol was. Hij is dan ook van oordeel dat de hepatitis C geen zorg meer vereist en besluit dat *“[d]e betrokkene niet langer [voldoet] aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfmachtiging volgens art.9 van het KB van 17 mei 2007 omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd.”*

Gelet op het feit dat in het standaard medisch getuigschrift van 30 januari 2019 de behandelende arts enkel onder deel A/medische voorgeschiedenis het volgende vermeldt: *“Hep C waarvoor succesvolle behandeling”* en in de rest van medisch getuigschrift niet meer spreekt over hepatitis C, komt de conclusie van de ambtenaar-geneesheer niet kennelijk onredelijk over. Door louter te beweren dat het gaat om een levenslange aandoening die levensbedreigend is wanneer de behandeling wordt stopgezet, zonder hiervan enig begin van bewijs voor te leggen, weerlegt de verzoekende partij de voorgaande vaststellingen niet.

Voor zover de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij had moeten nagaan of er in haar land van herkomst een adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is, wijst de Raad erop dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 23 september 2019 concludeert dat de hepatitis C geen zorg meer vereist. Bijgevolg dient er niet nagegaan te worden of enige behandeling van hepatitis C in Congo beschikbaar en toegankelijk is. De verzoekende partij weerlegt met haar algemene en vage kritiek deze conclusie niet.

Wat betreft de huidige aandoening van de verzoekende partij, tachycardie, stelt de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 23 september 2019 dat het gaat om een eenmalige periode en dat er geen cardiologische oorzaak wordt vermeld. Hij is van oordeel dat het gaat om een nieuw feit en dat dit als een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet behandeld dient te worden. Hij stelt dat de verzoekende partij eenmalig een periode *“van snelle hartslag gehad heeft, zonder vermelding van onderliggende cardiologische oorzaak en zonder recidief.”* Hij verduidelijkt dat: *“Small QRS complex een regelmatige hartslag van meer dan 100 is. Een behandeling met een bètablokker om de hartslag te vertragen werd ingesteld met gunstig resultaat.”* Gelet op deze elementen besluit hij dat de aandoening niet ernstig is en goed beantwoord aan de therapie. Gezien de behandeling met het geneesmiddel Bisprolol voert hij in zijn advies nog een onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van dit geneesmiddel en eventuele opvolging. We kunnen dus besluiten dat deze aandoening niet ernstig is en goed beantwoord aan de therapie. Heden is er geen bewijs van nood aan opvolging.

Gezien de behandeling met Bisprolol heeft de ambtenaar-geneesheer een onderzoek naar beschikbaarheid en toegankelijkheid voor dit geneesmiddel en eventuele opvolging gedaan. Hij stelt in zijn advies dat hij geen problemen voorziet bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Door opnieuw enkel te beweren dat het gaat om een levenslange aandoening die levensbedreigend is wanneer de behandeling wordt stopgezet, zonder hiervan enig begin van bewijs voor te leggen, weerlegt de verzoekende partij de voorgaande vaststellingen niet. Bovendien toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat zij geen behandeling voor de tachycardie kan volgen in haar land van herkomst.

De verzoekende partij uit in haar verzoekschrift verder kritiek op de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling en opvolging van de tachycardie in haar land van herkomst. Zij betoogt dat het aangetoond is dat de medicijnen en het sociaal systeem in Congo niet aangepast zijn

om te voorzien in de noodzakelijke en adequate behandeling voor haar gezondheidszorgen. Zij wijst er ook op dat het problematisch is om de noodzakelijke behandeling in Congo te volgen, daar zij niet de nodige financiële middelen heeft.

Uit het advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op basis van medische bronnen die zich tevens in het administratief dossier bevinden, stelt dat de opvolging door een huisarts in Congo verzekerd is. Hij wijst er verder op dat er, indien nodig, voldoende cardiologische infrastructuur is om de verzoekende partij op te volgen en te observeren. Hij is tevens van oordeel dat bètablokkers beschikbaar zijn. De verzoekende partij gaat niet *in concreto* in op deze motieven.

Wat betreft de toegankelijkheid tot de zorgen wordt in het advies niet ontkend dat de zorg ten laste is van de patiënt. De ambtenaar-geneesheer wijst er wel op dat de noodzakelijke zorg voor de verzoekende partij miniem is en dat deze zorg door de eerste lijn opgevolgd worden. Er zijn immers geen bewijzen van een onderliggende zware pathologie. Tevens stelt hij vast dat de verzoekende partij geen bewijs van arbeidsongeschiktheid heeft voorgelegd en dat er geen elementen in het administratief dossier zitten die erop wijzen dat de verzoekende partij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt. Aldus blijkt niet dat de verzoekende partij door te werken niet zou kunnen instaan voor de kosten van haar zorg. Bovendien wijst de ambtenaar-geneesheer er ook op dat de verzoekende partij hulp kan vragen aan de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).

De verzoekende partij gaat niet in op deze motieven. Zij kan deze ook niet weerleggen door de blote bewering dat zij de financiële middelen niet zal hebben om in Congo zorg te betalen. Zij legt hier geen begin van bewijs van voor. Bovendien legt zij ook geen internationale rapporten voor die haar kritiek kunnen staven. De geuite kritiek dat het 'aangetoond is dat de medicijnen en het sociaal systeem in Congo niet aangepast zijn om te voorzien in de noodzakelijke en adequate behandeling voor haar gezondheidszorgen' is dan ook een blote bewering.

De verzoekende partij wijst nog op de ondersteuning en aanwezigheid van haar familie in België. In het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt echter geen nood tot mantelzorg besproken. Uit de neergelegde medische documenten blijkt er ook geen sprake te zijn van een dergelijke nood. De verzoekende partij concretiseert haar argument ook niet verder. Zij verduidelijkt niet over welke familieleden het zou gaan en waarom hun hulp noodzakelijk zou zijn.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Gelet op voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij dan ook geen schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.3. De verzoekende partij is van oordeel dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden. Deze bepaling luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Uit voorgaande bespreking blijkt dat de verzoekende partij er niet in is geslaagd aan te tonen dat de verwerende partij ten onrechte zou hebben besloten dat de hepatitis C geen zorg meer vereist en dat de tachycardie geen ziekte is die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of onmenselijk of vernederende behandeling, daar er adequate behandeling is in Congo. Gelet op de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient te worden aangenomen dat de toepassingsvoorwaarden van deze wetsbepaling ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM (RvS 25 november 2014, nr. 229 319; RvS 19 juni 2013, nr. 223 961). Zo kan enkel *"in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn"* een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N. / Verenigd Koninkrijk). Het begrip *"uitzonderlijke gevallen"* werd nader omschreven in de zaak *Paposhvili / België* (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: *"183. The Court considers that the "other very exceptional cases" within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the*

removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness." (Het Hof oordeelt dat onder "andere zeer uitzonderlijke gevallen", zoals bedoeld in de zaak *N v. Verenigd Koninkrijk* die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient begrepen te worden: "de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting".) Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen. *In casu* toont de verzoekende partij dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan. In die zin kan dan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM door de bestreden beslissing worden vastgesteld. De verzoekende partij maakt, gelet op het voorgaande, geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.4. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij, na de vernietiging van de beslissing van 18 februari 2019, van plan was om nog andere medische stukken voor te leggen en vindt dat de bestreden beslissing haar hoorrecht heeft geschonden.

Het hoorrecht houdt als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95 805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100 007; RvS 18 mei 2006, nr. 158 985; RvS 15 februari 2007, nr. 167 887).

In casu heeft de verzoekende partij echter in het kader van haar aanvraag tot een verlenging van het BIVR de mogelijkheid gehad om alle nuttige informatie en medische stukken voor te leggen. De verwerende partij heeft toen een beslissing genomen, die echter door de Raad werd vernietigd. Waar zij betoogt dat zij nieuwe stukken wenste voor te leggen, na de vernietiging van een eerdere beslissing op 9 september 2019, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet concretiseert over welke nieuwe stukken het zou gaan en nalaat aan te tonen op welke wijze deze nieuwe stukken tot een andere soort beslissing hadden kunnen leiden. Het vervullen van de hoorplicht heeft immers maar zin voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Uit de toelichting van de verzoekende partij blijkt niet dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, zodat niet blijkt dat het hoorrecht *in casu* werd geschonden. Bovendien toont zij ook niet aan dat de verwerende partij geen beslissing kon nemen op basis van de eerder neergelegde stukken in het kader van haar aanvraag tot een verlenging van het BIVR.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

2.2.6. Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat

doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoon dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.7. Waar de verzoekende partij de schending van artikel 2 van het EVRM in de hoofding van haar middel aanvoert, merkt de Raad op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 2 van het EVRM. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.2.8. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel ontwikkeld. Het beroep dient verworpen te worden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS